

[Lilli Gyldenkilde]

her i landet i den situation, som er beskrevet på side 111 – og jeg citerer:

»I visse tilfælde har det været muligt for kommuner og amtskommuner at opnå EF-støtte til erhvervsudviklingsaktiviteter, som de efter danske regler i almindelighed ikke har hjemmel til at gennemføre.«

Det vil altså sige, at kommuner og amter kan få midler til aktiviteter, som de ifølge reglerne ikke har lov til at gennemføre, hvis det var rigtigt, hvis ikke de skulle gå til kanten eller lidt ud over den. Altså der er ingen tvivl om, at enhver siddende regering må se på, hvad det er, der foregår, for enten foregår der altså noget ulovligt, som tingene er nu, eller også må vi til at tænke i lidt andre baner. Derfor vil jeg anbefale, at man læser denne betænkning.

Det tredje, jeg vil sige, er: Hvorfor er man så bange for at gå ind og lave noget? Jeg er enig med hr. Bjarne Ørum i, at det, man bruger sine penge til, helst skal blive til rigtige arbejdspladser. Sandheden er jo også – og det er det paradoksale – at hvis ikke vi havde haft så stor arbejdsløshed, så var vi vel aldrig kommet så langt på genbrugsområdet, som vi er i Danmark. Det er noget, kommunerne har sat i gang, for her var et område, der ikke var værd at røre ved for andre, fordi der ikke var profit at hente.

Lad os finde nogle eksempler frem på områder, som kommunerne kan gå ind i, for det er helt urimeligt, at man skal blive ved med at bruge penge på noget, der ikke rigtig må blive til noget, og som heller ikke kan blive til rigtige arbejdspladser. Så længe vi ikke kan finde på andet, bliver vi nødt til at gøre, som vi gør i dag, det ved jeg godt, men lad os dog så bruge kræfterne på at finde frem til, hvad det er for sektorer, man kan gå ind i; der er jo masser af dem.

Så syntes jeg også, jeg hørte nogle nuancer i forhold til, hvad Venstre og De Konservative sagde med hensyn til de stive grænser, der er mellem uddannelsesområdet og arbejdsmarkedsområdet – og kommunerne for den sags skyld. Jeg vil opfordre til, at vi i fællesskab kigger på, hvordan man kan bløde op dér, sådan at man kan få løst problemerne, så vi ikke kommer til at stå med problemer som dem i Horslev. Med god vilje kan det lade sig gøre, men man må se i øjnene, at der ikke kan blive tale om, at man overtræder indgåede overenskomster.

Dette er også henvendt til arbejdsministeren. Derfor mener jeg også, at arbejdsministeren bør gå sammen med undervisningsministeren og se at få lavet overenskomstdækning for afskaffelse af overarbejde inden for den offentlige sektor.

Hanne Severinsen (V):

Til det sidste, som fru Lilli Gyldenkilde var inde på, vil jeg sige, at vi går sandelig ind for, at man opløder grænser mellem forskellige sektorer. Det synes jeg også vores kommuner er gode til. Men når det somme tider ikke lykkes, er det jo netop, fordi fagforeningerne ikke spiller med, men stiller sig an og er stædige og ikke vil gå med til de oplødninger, som er nødvendige for, at utraditionelle løsninger kan finde sted.

Når vi ikke kan lide, at man udvider den kommunale fuldmagt og begynder en kommunal produktion, er det, fordi vi er bange for, at man derved bare skyder problemerne fra den ene kommune til den anden, at en kommune snupper noget arbejde fra en erhvervs virksomhed, som så går nedenunder og hjem i en anden kommune. Vi skulle nødig have, at det er den måde, vi løser problemerne på.

I det hele taget er vi helt med på, at passive midler skal bruges til en større indsats inden for uddannelsesområdet. Det gør vores undervisningsminister faktisk også en stor indsats for. Men det er jo ikke sådan, at man bare kan tage fra de kasser, der hedder dagpenge og bistandshjælp, og hælde pengene ind på uddannelsesområdet og så tro, at vi har løst alle problemerne, for i mellemtiden er vores offentlige sektor vokset yderligere.

Vi kan altså ikke komme uden om, at det hele i virkeligheden i sidste ende handler om, at de unge skal have et job. Det nytter ikke noget, de bare kommer i evig uddannelse, fordi vi ikke kan tilbyde dem noget job bagefter på grund af, at vores offentlige sektor er blevet så stor, at vi ikke kan konkurrere med udlandet og får alle de mange problemer, som vi skal diskutere på tirsdag.

Så siger man, at vi ikke har rykket os i forhandlingerne. Jeg synes, at man blot ved at studere de forskellige udspil, der er kommet, og ud fra de forskellige forhandlinger kan se, at regeringen så sandelig har rykket sig – nogle gange måske lidt vel rigeligt.